

Vindikanter samt endelig i Tilfælde af, at intet Proklama er udstedt, Kreditorer), miste de paagældende derimod ikke endelig deres Ret; der tages kun intet Hensyn til dem ved Boets Opgørelse, men det staaer dem frit for efter Skiftets Slutning at gøre deres Ret gældende mod Arvingerne eller mod dem, der have oppebaaret det, hvorpaa de mene at have Krav. Da de paagældende nemlig i disse Tilfælde havde haft det i deres Magt slet ikke at melde sig i Boet og dog at bevare deres Ret ubeskaaret, synes der ingen Anledning at være til at tillægge deres ganske frivillige Anmeldelse den Virkning, at de skulle være pligtige under deres Rettigheders Fortabelse at forfølge den videre.

Overlades det derimod til den, som modsiger Fordringen eller Paastanden, selv at udføre Tvisten, har Skifteretten at tilkendegive ham, at han inden 4 Uger har at foretage de fornødne Skridt til Anlæg af Retssag imod den, som har anmeldt Fordringen eller nedlagt Paastanden; i modsat Fald tages der ved Boets Opgørelse intet Hensyn til hans Indsigelse (§ 503). Om Følgen heraf bliver, at han har tabt al Ret, eller om han senere kan gøre noget Krav gældende mod den, der har faaet sin Fordring eller Paastand opfyldt ved Boets Opgørelse, maa bero paa Omstændighederne.

I § 503, sidste Stykke, fastsættes, at saafremt Parter, mellem hvilke en Tvist paa Skiftet er opstaaet, ville overlade Spørgsmaalets Afgørelse til Skifteretten, er denne, naar ingen Bevisførelse ved Vidner, Syn eller Parternes egen Forklaring behøves, pligtig at afsige en Kendelse, ved hvilken da Spørgsmaalet er afgjort paa samme Maade som ved Voldgift. Hensigten med denne Regel er at muliggøre en hurtigere og billigere Tilendebringelse af Retstrætter, som opstaa paa Skiftet, end der kan opnaas ad den almindelige Retsforfølgnings Vej. Netop af denne Grund er det anset for rettest at tillægge Skifterettens Afgørelse samme Betydning som en Voldgiftskendelse, hvoraf følger, at der ikke ad Rettens Vej kan opnaas nogen Forandring af Kendelsens Indhold. Da det, som allerede anført, er en Forudsætning for Anvendelsen af den nævnte Afgørelsesmaade, at begge Parter ere enige om at gaa denne Vej, skønnes der ikke at kunne være nogen som helst Betænkelighed ved Udkastets Regel, der i Virkeligheden kun for saa vidt indeholder noget nyt, som den gør det til Pligt for Skifteretten at overtage Voldgiftshvervet.

Ifølge § 504 kunne de i § 503 omhandlede Retssager anlægges enten ved et af de i Henhold til Udkastets Kapitel II hjemlede Værneting eller paa det Sted, hvor Boet behandles, henholdsvis for Underretten eller for den Landsret, under hvilken vedkommende Skifteret staaer, eftersom Sagen ifølge dens Genstand henhører under Underretten eller Landsret. Det tidligere Forslag gjorde Bobehandlingsstedets Værneting obligatorisk, men hertil er næppe tilstrækkelig Grund. I § 504, sidste Stykke, er der opstillet en Undtagelse fra Paragrafens Hovedregel, idet det, hvor en Fordring bestrides af Boet, formentlig altid bør staa dets Modpart aabent at anlægge Sagen ved Underretten uden Hensyn til dens Genstand, hvis han maatte ønske saadant. Denne Ordning hænger sammen med Bestemmelsen i § 11 om, at Parterne, naar de ere enige, retsgyldig kunne lade enhver Sag behandle ved Underretten, selv om den efter de almindelige Regler ikke henhører under disse. Det særegne ved Reglen i § 504 bliver herefter, at der ikke behøves noget Samtykke fra Boets Side, hvilket vistnok vil findes naturligt. Derimod er der formentlig ikke Grund til at tillægge Boet en tilsvarende Ret.

Domme, der afsiges i Retstvistigheder, som opstaa under offentligt Skifte, kunne paaankes ligesom enhver anden Dom. Skifteretten afgør, hvorledes der, medens en Anke staaer paa, bliver at forholde med Boets Behandling, for at den ankendes Ret ikke skal foregribes; dog skal den, dersom den almindelige Ankefrist er udløben, uden at Anke er iværksat, fortsætte Skiftets Behandling paa Grundlag af Dommen. Det er altsaa ogsaa her Udkastets Hovedregel, at Dommen ikke kan lægges til Grund for Skiftets videre Behandling, førend den ved den almindelige Ankefrists Udløb er bleven endelig. Imidlertid vilde det medføre Ulemper og lede til en urimelig Forhaling, om hele Boets Behandling og Opgørelse skulde standse, indtil en saadan Ankefrist var udløben; det maa være tilstrækkeligt, at Boets Behandling, saalænge Ankefristen ikke er udløben, kun fremmes paa en saadan Maade, at vedkommendes Ret ikke foregribes. Dersom Dommen skulde blive forandret eller annulleret ifølge Anke, iværksat efter Udløbet af den almindelige Frist, har Skifteretten at tage behørigt Hensyn hertil ved Boets videre Behandling, og i fornødent Fald ved Omgørelse af det foretagne, hvis Skiftet ikke endnu er sluttet, hvorimod enhver Forandring efter denne Tid maa